

Kupcsulik Ágnes

csak sírnom kellett volna

jó este volt és mi
nem szerettük egymást
észre se vetted pedig
a lábadnál hasalt mikor benyitottam
előbb a padlót ette meg
aztán a színeket
egyre hízott és egyre csak evett
később már öltözködve
felcsattantam valami semmiség miatt
inkább ez az acélvillanás
t i s z t á n l á t t a m
átimbolyogtam az omladó szobán
kint már a torkomig ért
csak sírnom kellett volna
és visszahőköl de mosolyogtam
fölmosolyogtam rád

sorra nagy barna ajtók
csukódnak nyílnak csukódnak
bennem
de erre nem jó gondolni inkább
ha már elkerülhetetlen a létezés
mondjuk hogy
mondjuk hogy lépés vagyok
lépés igékké tisztulnak a fogalmak
lépés nincs közeledemtávolodom
lépés lépés lépés

ars poetica helyett

szökére festve
szemérmem kitereget-
ve strichelek itt

(fiat nevelni)

fiat nevelni
csillagnyáját együvé terelni
leányt nevelni
marék tiszta búzát apróléknak vetni

csak fáradtság

nem szabad azt hinni hogy beteg.vagyok
csak egy kis pihenésre van szükségem
habos fürdőt veszek
testemet illatos kenőcsökkel kényeztetem
bepelenkázom a lelkem
tiszta leszek és gyönyörű
olyan gyönyörű hogy rám mosolyogtok
rózsás arcomba mosolyogtok
mosolyotokkal fényesre köszörülöm rosszlátó szemem
és édesen gügyögök megint

halaszthatatlan dolgaim

erős szálú közönyből kabátot kötök
kevéske megmaradt mosolygásom
nagy komoly szekrénybe zárom
divatjamúlt színes kendők közé
elég lesz hátralevő ünnepeimre
ha maradna még
ti akiknek könnyét vettem
összátok szét

Karácsony Attila festménye